

Ars Poetica

Hozzáadta: gyury

2006. December 28. Thursday 08:34

Utolsó frissítés 2009. September 14. Monday 11:00

Mottó: Harcosnak lenni annyi, mint Örökké úton lenni; megtanulni valódi önmagunkat az élet minden pillanatában. (Csogyam Trungpa) Bemutatkozás és ars poetica Kedves Olvasóm! Köszönöm, hogy olvasod az írásaimat, ezért szeretnék beavatni – ha kíváncsi vagy, –miért léptem arra az útra, melyen megtaláltam a testi, lelki egészséget, harmóniát és boldogságot. Ahhoz, hogy ezt elérjem, egy tanulságokban bővelkedő és egyáltalán nem unalmas életútra volt szükség. Már túl vagyok jóval az ötödik "X"-en", mégis harmincévesnek érzem magam. Ezt az életérzést, életformát szeretném átadni azoknak, akik meríteni akarnak a tapasztalataimból. Tizedik éve ismerkedtem meg a Pránanadival, aminek gyakorlása során teljesen más értelmet kapott az életem. Folyamatosan olyan emberekkel találkoztam, akik a segítségemet kérték, és akik egyúttal az én aktuális problémáimra hozták a választ. Így megvolt az a jóérzésem, hogy kölcsönösen tudtunk egymásnak segíteni. Az évek során bővítettem az ismereteimet, és égi segítők egy speciális gyógyászati ág, a REINKARNÁCIÓS TERÁPIA felé irányítottak. Lassan felkerestek azok is, akiknek a okozott problémát, illetve akiknek a gyász feldolgozásában segítettem LÉLEKBÚCSU –val. Azokat az energiákat, amelyeket a Pránanadi használ, több ezer éve ismerik a Tibeti Gyógyító Lámák, és azok a „csodák”, amelyeket a nyugati kultúra csak hókuszpókusznak tart, energia útján jönnek létre, és mindenki számára elérhetőek. Miközben ezt én is átéltem, racionális, műszaki szemléletemet és hagyományos protestáns neveltetésemet teljesen átforgatta ez a MEGTAPASZTALÁS. Ezért a honlapom lényegét is abban látom, hogy csak olyan tiszta forrásból származó írásokat és cikkeket szeretnék megjelentetni, amik a BÖLCSESSÉG, SZERETET, HARMÓNIA megtalálásában segítenek, a LÉLEK épülését szolgálják, és eligazítanak a különböző divatos EZOTERIKUS IRÁNYZATOK – ban. A tartalom, mely reményeim szerint folyamatosan bővül, olyan szélsőségektől mentes témákat ölel fel, amelyeket olvasóim többsége magáénak tud tekinteni, és hasznosítani tud. Az egyházak szerepéről is jelennek meg cikkek, de dogmák nélkül. Nem szeretném megsérteni senki vallásos meggyőződését, de szeretnék rámutatni azokra az ellentmondásokra, amelyek miatt a mai emberek elfordulnak a tradicionális, ún. történelmi egyházaktól. Az elmúlt tíz év alatt ugyan jelentős mennyiségű szakirodalmat olvastam, és rájöttem, hogy a könyvek találják meg az olvasójukat, és nem fordítva, mégis sok ezoterikus területre csak szerény rálátásom van. A tölem segítséget kérők tapasztalatai és beszámolóí számomra is tanulságokkal szolgáltak illetve folyamatosan szolgálnak; a felsőbb szférákból így kapom meg a számomra fontos információkat. Mindezek alapján nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a fizikai betegségek döntő része lelki eredetű, amihez hozzátenném, hogy a maradék pedig előző életekből áthozott „karmikus” feladataink, tetteink, felismerésében segít. A betegség az ok okozata. Ha feltárjuk ezek eredetét, szükségtelenné válik a fizikai síkon a betegség, tehát a gyógyulás lehetősége is adva van. Ha sikerül a segítséget kérőknek megmutatni, hogy a változás lehetőségét magában hordozza, és a saját döntése, hogy mikor él ezzel a lehetőséggel, már az út felét meg is tettük. Az emberek többsége fél szembesülni önmagával, a nehézségekkel, a gondokkal, és inkább külső okokban keresi a probléma lényegét, mintsem hogy szembetalálkozzon saját EGÓJÁVAL, FÉLELMEIVEL, elfojtott, dogmatikus neveltetésből adódó ÖSZTÖNEIVEL. Az emberi test is olyan, mint a számítógép. Ha az életprogramunkat normálisan futtatjuk, és megvárjuk, hogy a műveleteket elvégezze, nem fogunk „lefagyni”, megbetegedni. De ez az életprogram nem szabad, hogy csak a gyerekkorunkban telepített fájljokból álljon, mert akkor az idő múlásával nem fogjuk megérteni az utánunk jövő generációt, és csak a saját programunkat tartjuk az egyetlen tökéletes programnak. A „frissítésben” segít a spirituális utunk, életfeladatunk és karmánk felismerése. Minél több előző életbe és ezzel együtt jelenlegi életbe nyerhettem bepillantást, egyre jobban megerősödött bennem az a gondolat, hogy mindenki saját magát tudja a leghatékonyabban meggyógyítani, nekem csak az útmutatás szerepe juthat. A keleti filozófia ebből a gondolatból táplálkozik, ellentétben a nyugati filozófiával, ahol még jelenleg is az-az irányadó, hogy „ha beledöglesz, akkor is meggyógyítalak” – lehetőleg minél több pénzért. A segítséget kérőkkel közösen megélt meditációk és utazások nagyon bensőségesek, mélységesen mély érzelmek kerülnek a felszínre, és az „utazók” a legtöbb esetben maradandó, az egész életükre kiható élménnyel távoznak. A tréning során felszínre törő felismerések alapjaiban formálják újjá világlátásukat. Ezekhez a felismerésekhez a felsőbb világokból érkezik segítség, ami engem újra és újra megerősít a hitemben. Közben a vendégeim ízelítőt kaphatnak azokból az energiákból, érzésekből, hangulatokból, amelyek nyomán – későbbi beszámolóik szerint – változás indul el bennük. Nem az a célom, hogy minél többször visszahívjam az útkeresőket, a segítséget kérőket, hanem hogy a lehető legcélirányosabb tapasztalással elindítsam vagy segítsen őket azon az úton, amely önmaguk, és ezen keresztül a valós világ megismeréséhez vezet. Az emberek többségét a SZERETET érzésének keresése motiválja, és egy ilyen tréning megdöbbentő élményeket adhat. Ha őszinték akarunk magunkhoz lenni, felvetődik az a kérdés, hogy miközben nagyon sok félelem, aggodás, fájdalom, külső és belső agresszió halmozódik fel bennünk, és nem szeretjük igazán még saját magunkat sem, hogyan tudhatnánk akkor másokat szeretni és a felénk irányuló szeretetet elfogadni? A szeretetről sajnos nagyon torz elképzelések alakultak ki, és az emberek arcán általában értetlenég tükröződik, amikor elmondom, hogy én mindenkit egyformán szeretek, előítéletektől függetlenül. Ugyanis egyik mottóm, hogy a MINŐSÍTŐ minősítése minősíti a MINŐSÍTŐT, tehát az, ahogy adott esetben a másik embert megítéljük, az gyakorlatilag saját magunk minősítése. Ha egy tréning során mindez megtapasztalásra kerül, már nem találkoztunk hiába. Szerencsére egyre több ember kéri a segítségemet, és én szívesen segítek. Tehát a tevékenységem lényege: Megtanítani az embereket arra, hogy -hogyan tudják megszeretni magukat és az embertársaikat, és -hogyan kérjenek ehhez segítséget a felsőbb szféráktól. A módszer, melyet alkalmazok, csak egy eszköz, amelyet a virtuális világhoz szokott emberek néha úgy fogadnak, mint a lélek mélységének egyfajta kamerázását, pedig ezek az utazások sokkal távolabb, sokkal mélyebbre, de sokkal

magasabbra is vezethetnek, ha felismerjük benne a lehetőségeket, és nem csak a kíváncsiság motivál, hanem az a vágy, hogy létünk lényegét megismerhessük. A tevékenységem konkrét leírását illetve a találkozás feltételeit a Regressziós Tréning cím alatt olvashatod. Ha gondolatokat ébresztettem a Honlapon megjelent írásokkal, kérlek oszd meg velem, és írd meg

vagy regisztrálj a honlap levelező listájára : Feliratkozás a listára Papp György
gyury
Spirituális Életvezetési segítő és tanácsadó

Karinthy Frigyes:

Előszó

Nem mondhatom el senkinek,
elmondom hát mindenkinek

Próbáltam súgni, szájon és fülön,
mindnyájotoknak, egyenként, külön.

A titkot, ami úgyis egyremegy
S amit nem tudhat más, csak egy megy egy.

A titkot, amiért egykor titokban
Világrajöttem vérben és mocsokban,

A szót, a titkot, a piciny csodát,
Hogy megkeressem azt a másikat
S fülébe súgjam: add tovább.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Mert félig már ki is bukott, tudom
De mindig megrekedt a félúton.

Az egyik forró és piros lett tőle,
Ő is súgni akart: csók lett belőle.

A másik jéggé dermedt, megfagyott,
Elment a sírba, itthagytott.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

A harmadik csak rámnézett hitetlen,
nevetni kezdett és én is nevettem.

Gyermekkoromban elszántam magam,
Hogy szólok istennek, ha van.

De nékem ő égő csipkefenyérben
Meg nem jelent, se borban és kenyérben,

Hiába vártam sóvár-irigyen,
Nem méltatott rá, hogy őt higgyem.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Hogy fáj, mikor csúfoltak és kínoztak,
És sokszor jobb lett volna lenni rossznak,

Mert álom a bűn és álom a jószág,

De minden álomnál több a valóság,

Hogy itt vagyok már és még itt vagyok
S tanúskodom a napról, hogy ragyog.

Nem voltam jobb, se rosszabb senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él,

Mindenkinek rokona, ismerőse,
Mindenkinek utódja, őse,

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Elmondom én, elmondanám,
De béna a kezem, s dadog a szám.

Elmondanám, az út hova vezet,
Segítsetek hát, nyújtsatok kezét.

Emeljete fel, szólni, látni, élni,
Itt lent a porban nem tudok beszélni.

A csörgőt eldobtam és nincs harangom,
Itt lent a porban rossz a hangom.

Egy láb a mellemre lépett, eltaposta,
Emeljete fel a magosba.

Egy szószéket a sok közül kibérelek,
Engedjete fel a lépcsőjére, kérlek.

Még nem tudom, mit mondok majd, nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.

Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára várván.

Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit elmondok mindenkinek.